

ВІТЕР

Ковтни мене, біла дорого,
ковтни мене, добра осене.
Запахло роменовим ромом
вітру мого стоголося...

Вітер мій знов надимає
бандери дністрових лодій.
Вітер з нами, над нами,
з моїми полками в поході.

Вітер коням теребить гриви,
коруговками грає на списках.
Вітер мій вірний гридень,
гридень князя Осмомисла.

Десь там княгиня в Путивлі,
чадо моє – Ярославна,
мужу в поганські пустелі
вітер отецький послала.

Вітер загоїть рани,
вітер Вітчизною пахне.
Вітер з нами, над нами,
в поході з моїми полками.

Залізно йдемо у гущі,
несемо щити, як скрижалі.
З Галича вітер цілющий,
з Галича вітер державний.

...Ковтни мене, біла дорого,
ковтни мене, добра осене.
Запахло роменовим ромом
вітру мого стоголося.

АНТОНИЧ

Чекаєш ліпших днів під папороті квітом,
в цупкі обійми взяв тебе корінням ясен.
Вже хрест зігнув, лежить плющем обвитий.
На плитах злежаного листя барвінковий напис.

Нема кому вже відчитати мову маєва,
злене євангеліє лише гортає вітер,
що чорні літери насіння із кульбаб здуває,
щорік засаджує поемами забутий вітвар.

Чи знатимуть колись, де ти знайшов свій спокій,
окутаний навечно про прийдешнє снами?
Чи прийдуть юнаки із золотого полку
у бронзі вкарбувати: «Тут стрілець незнаний»?

ЗАЛІЗНІ СТОВПИ

До залізних стовпів, які з п'єдесталів могил
виростають, щоб купол неба підперти,
переміряли стелі чумаки, та дійти не змогли,
на вітрах і сонцях гартуючи впертість.

Набивши у вуха шелесту тирси, як співу сирен,
вмирали десь біля ілюзії переддвер'їв.
Вороння, як половці, чатувало на м'ясо сире,
аж у кам'яних баб не витримували нерви.

Він вийшов Тарасиком, щоб бути надвечір назад,
а вернувся апостолом з бунтарською бородою.
До залізних стовпів він імперію, як каземат,
міряв етапними милями немилосердно довго.

Очима духа окинувши світ благий,
він уздрів їх, як видиво проречисте:
стояли, оперті на традиції скорбних могил,
і на собі тримали високе небо Вітчизни.

Як співом сирен, захлинувся ревом Дніпра,
не витримав щастя і вмер біля його переддвер'їв.
Найвища могила найдорожчий забрала прах
і наймогутніший стовп, що знявся над нею, підперла.

МУЗИКА

Раптом та ніч, уповання довгого трунок,
задихаюсь і рвусь, як натягнений смик.
В павутині панчіх ноги твої, як струни,
в білім футлярі скрипка, яка не спить.

Спраглі ми вперше музики одкровення,
лише зачувши їдкий солов'я камертон.
Шаленіє трійзілля, трійзілля по наших венах,
а в чорнозіллі цноти червцю вибухає бутон.

Озивається, скрипко, тіла свого повнотонням,
у пісні пристрасті шал і чистості жаль.
Раптом ця ніч, це одкровення червоне,
коли приходить кохання великий скрипаль.

ПАЛКА НІЧ

Танець жаги витинала троїста всоте,
в духмяні ложа манила лукава гречка.
Медом кохання гусли очі, як соти,
і пазух шукали парубки негречно.

Екстазу люльку розкурював бог кохання,
обпікав цнотливим хтивістю білі крильця.
У ту ніч ласки спраглі жінки прохали,
паленіли дівчатам від сорому лица.

У гармонію згоди зливався тій тьохкіт,
лопотіли спідниці по перелазях.
Заздрісний місяць зеленим дьогтем
всі ворота в селі у ту ніч обмазав.